

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Нов уговор...

(17)

Док је Милош марљиво вежбао у непосредној близини Париза, Гастон није губио време. После великог успеха његовог пулена у Централу, разни менаџери стално су облетали око њега. Али Гастон је избегавао све преговоре. Стрпљиво је чекао на делегата Дипреа. Знао је, да ће се најзад појавити. И био је спреман да га дочека.

Једне вечери Гастон је седео као обично у малој кафаници у близини Ваграма. Пушио је и сладио чашу пива. Расејаним погледом пратио је пролазнике, који су промицали поред великог стакла. У том га неко ослови.

– Здраво, стари. Како је?

Пред њим је стајао Пјер Њушкало. Гастон је немарно климнуо главом.

– Здраво, Пјере. Откуда ти овде?

Пјер је закорачио преко столице и сео, наслонивши се лактовима на мермерну плочу од стола.

– Ја сам увек онде где нечег има интересантног. Где је твој боксерски ас?

– Одмара се. Припрема се за

нове борбе. Пјер се тргнуо.

– Зар имаш нове ангажмане?

Гастон га је охоло погледао.

– И још питаш! Ко је досада успео у Централу да добије три меча узастопце нок-аутом и то у првим рундама?... Мишел је сензација. Зову нас у Марсељ, у Лион, у Лил; Могу да бирам.

– Све то није ништа према ономе што би Дипре могао да учини за Мишела Кришеа. Обојица сте луди, када не пристајете да потпишете уговор. Или сте се предомислили? Још има времена. Ја ћу се за то постарати, иако је Дипре љут као рис.

Пјер се трудио да му глас звучи равнодушно, али је вешто Гастоново уво јасно разликовало немоћан бес, који је треперио у свакој речи помоћника славног менаџера. Послао га је Дипре с одређеним задатком. Обојица су се још увек надали, да ће придобити Мишела Кришеа, да потпише уговор.

– Мишел већ има свога менаџера. Потписао је самном уговор на пет година. Према томе, узалудно је да га тражиш и трчиш за њим. Само се ја питам где ће и када ће боксовати. Ја једино одлучујем.

Гастон је говорио полако, али оштро. Наручио је још чашу пива и дозвоао једног продавца новина. Купио је најновије издање Пари соара и пажљиво га прелиставао, не обраћајући више пажње на Пјера. Овај се, међутим, привукао ближе и рекао тајанственим гласом:

– Можда бисмо нас двојица могли да се споразумемо?

Гасон га је погледао преко новина.

– С тобом?.. Не пада ми ни на крај памети. Али са Дипреом, можда.

И продужио је да чита један спортски извештај.

Пјер се колебао један тренутак, а затим је брзо устао и крупним корацима пришао келнерају. Намигнуо је мангупски на дебелу касирицу и подигао телефонску слушалицу.

– Хало, газда, јесте ли ви?.. Стари попушта. Хоће с вама да преговара... Да ту је. . У реду, сутра пре подне.

Спустио је слушалицу и добацио мали новчић касирки, а затим сео поново за сто. Ухватио је Гастона за мишицу и процедио кроз зубе:

– Сутра пре подне у једанаест часова, Дипре те чека у свом бироу.

– У реду, бићу тачан.

Пјер је принео руку шеширу и удаљио се. Чим је отишао Гастон је позвао келнера, платио своје пиће и напустио кафану. Био је расположен. Ствари су почеле да се развијају онако како је он желео.

Сутра пре подне, тачно у једанаест часова, Гастон је ушао у Палату спорта. Секретарица славног менаџера замолила га је да причека. После десет минута Гастон је устао из удобне фотеле и накашљао се.

– Гоопођице, ја не могу више да чекам. Ако господин Дипре не може да ме прими доћи ћу други пут.

Био је љут. Чим га је Дипре оставио да чека, значи да се нешто иза тога крије. Био је неверљив и опрезан. Сматрао је да је боље да одложи посету за други пут. Пошао је вратима, али га је љупки глас секретарице задржао на самом прагу.

– Господин шеф може да вас прими. Изволите овуда.

Гастон је притиснуо кваку на вратима, која су му показана. Ушао је у светлу, пространу канцеларију, застрту плавим тапетима. Сасвим у дну, између два прозора, налазио се велики храстов сто за писање, претрпан телефонским апаратима и рпом разних хартија. Дипре је страсно пушио томпус и соба је била пуна густог тешког дима. Плавичасти облаци лебдели су више писаћег стола и ширили се по канцеларији. Кроз њих се једва назирала округла, ћелава глава, широко лице, превучено болесном, тамном бојом, с опуштеним образима, великим подваљком који је дрхтао при сваком покрету, спљоштеним носем и дубоко усађеним очима, црним, продорним, хладним као лед. Њихов поглед равнодушно се задржао на Гастону. Дебели прсти машили су се за мали џеп око паса и извадили тешки. златан сат.

– Само једну рунду. Гастоне!

Глас је био опор, тврд промукао.

Звучао је заповеднички. Из сваког његовог покрета јасно се видело да је умео да заповеда, да је научио да се свака његова заповест испуњава без поговора, да се сви потчињавају његовој вољи.

Гастон није очекивао овакав пријем. Претпостављао је да ће Дипре бити љубазнији. Сада је увидео да се преварио. Стари лисац мајсторски је скривао, интересовање које је гајио према Мишелу. Очеvidно је хтео да покаже Гастону, да му је цела ствар равнодушна, а да га је примио само зато, да му евентуално учини услугу.

Одредио му је три минута, онолико колико траје једна рунда. Био је то добро пласирани шамар и Гастон је осетио како су му се јагодице зацрвенеле од гнева. Стиснуо је зубе и напрегнуо сву снагу да се савлада и да покаже, да ништа не примећује и да је вољан да се покори свим захтевима свог опасног противника.

– Мој боксер радо би се борио у Ваграму.

Сенка незадовољства прелетела је преко дебелог лица, али је исто тако брзо нестала.

– А уговор?

Гастон је покушао да се извуче.

– Можда доцније... Мишел још није оно што очекујем од њега. Нема довољно мечева. Ваграм ће за њега бити добра школа.

Дипре га је мерио својим продорним погледом. Трудио се, да му продре у душу, да му открије најтајније мисли. Ћутао је тренутак, а затим је поставио своје услове.

– Даћу ти три меча за три хиљаде франака.

Гастон се тргнуо као да га је гуја ујела. Био је то други шамар, јачи и звучнији од првога. Али се опет савладао.

– А противници?

– Још не знам. Рецимо: Францис, Браун и...

– И... – поновио је Гастон стрепећи.

– Можда Можије...

Гастон је прогутао пљувачку и с тешком муком угушио свој бес. Дошло му је да скочи и да ухвати ту дебелу свињу за гушу и да га тресе док не помодри. Како се усуђује да му нуди Можијеа, старог искусног борца, шаланжера прваку Француске средње категорије. И то за хиљаду франака! Можије, истина, није био нека нарочита класа, али је имао звучно име и био је веома популаран. Њега је Дипре изгурао на вештачки начин до врха, створио је од њега атракцију. припремао га је за меч са Џое Ноксом, али га је Црнац нок-аутирао већ у првој рунди и на тај начин покварио све Дипреове планове. Гастон се није плашио Можијеа, али га је љутнуло, да му се за овај меч нудило само хиљаду франака, мада је знао да су и најнепознатији противници овог боксера добијали најмање пет хиљада франака. Али морао је да прогута још једну горку пилулу.

– Рунда је истекла, Гастоне, – промукло је извалио преко језика Дипре и накашљао се. – Ти знаш да код мене нема погађања.

– У реду. Где је уговор...

Дебела рука се помакла и притиснула на звонце. На вратима се појавио Пјер.

– Три меча за три хиљаде франака. Уреди ствар са Гастоном, – наредио је суво славни менаџер и махнуо руком Гастону. То је био знак да је аудијенција завршена.

У суседној соби Пјер је мрмљао:

– Баш си луд. Уместо хиљаду франака могао би да зарадиш много више. Препусти нам Мишела Кришеа и одмах ћу ти исплатити десет хиљада франака. Хоћеш ли?

Гастон је био изненађен. Овакву понуду није очекивао. Замишљено је гледао у под. Пјер је његово ћутање схватио као колебање и покушао је још једанпут да га убеди:

– Десет хиљада франака не налазе се тек онако. Препусти нам Мишела и одмах ћеш примити паре. Налог за исплату већ је потписан. Гастон је подигао главу и лупнуо Пјера по рамену.

– Примамљива понуда, нема збора. Размислићу још о томе... Где је уговор?

Пјер је промумлао неку псовку и извадио из фијоке уговор и пружио му га. Гастон га је одмах потписао. Одлазећи застао је на вратима и добацио Пјеру:

– Десет хиљада франака!.. Ко би то рекао!.. Позамашна цифра. – Вреди да се о томе мало промућка глава.

Насмејао се иронично и залупио вратима.

Силазећи низ степенице смејао се пригушено у себи. Дипре је заиста опасан лисац. Има нос. Какав нос! Кад се тај решио да плати десет хиљада франака за уступ Мишела Кришеа, тада то значи да тај Мишел Крише вреди злата колико је тежак! Само се грдно вара ако мисли да превари њега, Гастона, још препреденијег лисца. Он сада ликује и сигурно задовољно трља руке, јер је направио добар посао. Зарадиће паре на Мишелу на ова три меча. Али то ће га стајати скупо. Платиће он једнога дана свој цех и врештаће као јарац, када га живог деру!

Тако је Гастон размишљао одмичући булеваром и удаљујући се од Палате спорта.

Никада један боксер полутешке категорије није почео да се пробија тако успешно и у повољније време него што је било ово. Џое Нокс, првак света, надмоћно је владао боксерским рингом. Његови мечеви почели су да губе од своје дражи због тога, што се никако није налазио један боксер, који би му био достојан, равноправан противник. Све Дипреове пулене Црнац је слао на под већ у првој или другој рунди. Он је брзо свршавао свој посао и журио натраг у бар да залије најновију победу пенушавим шампањцем.

Имати једног таквог Феномена не значи добар посао. Дипре је то знао. Он је наговарао Џое Нокса да одуговлачи своје победе, да нокаутира противника доцније, у петој, седмој или десетој рунди, јер какво ми је то задовољство доћи у боксерску арену, сести на удобну фотељу, устати већ после неколико минута и напустити салу, пошто је све већ готово!

Али Џое Нокс, није имао смисла за трговачке послове свога менаџера. И овако је био незадовољан што је морао да му даје половину од своје зараде. Као да му је Дипре крив што он немилице баца новац. Чак и да га штампа не би му било довољно! Бацао га је на све стране као да је то обична хартија, као парче новине!

Џое Нокс би пристао да се мало поигра са својим противницима, да није исувише добро познавао Дипреа. На својој кожи осетио је његово лукавство и стално је streпеo од какве подвале. Црнац је исувише много пио, врло мало спавао, још мање тренирао и зато се плашио дугачке борбе. Зато је он свршавао свој посао што је брже могао. Лева, десна, плъас и готово! Зар то није боље него да му клецају колена у петој или шестој рунди, да га изда снага, да га изненади какав кроше одморнијег и свежијег противника. Дипре је исувише препреден и сигурно би, ако би пристао на његов предлог, удесио неку свињарију. Зато је Џое Нокс избегавао сваки споразум са Дипреом и није дозвољавао никоме, да се меша у његов посао на рингу. Он га је обављао онако како је сматрао да је најбоље.

Видећи да не може да изиђе на крај с Црнцем, Дипре се обратио на другу страну. Тражио је будућег шампиона, боксера који би могао да туче Џое Нокса. После многих покушаја најзад је сву своју пажњу посветио младом Шарлу Тенизу, прваку Француске.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Nov ugovor...

(17)

Dok je Miloš marljivo vežbao u neposrednoj blizini Pariza, Gaston nije gubio vreme. Posle velikog uspeha njegovog pulena u Centralu, razni menadžeri stalno su obletali oko njega. Ali Gaston je izbegavao sve pregovore. Strpljivo je čekao na delegata Diprea. Znao je, da će se najzad pojaviti. I bio je spreman da ga dočeka.

Jedne večeri Gaston je sedeo kao obično u maloj kafanici u blizini Vagrama. Pušio je i sladio čašu piva. Rasejanim pogledom pratio je prolaznike, koji su promicali pored velikog stakla. U tom ga neko oslovi.

– Zdravo, stari. Kako je?

Pred njim je stajao Pjer Njuškalo. Gaston je nemarno klimnuo glavom.

– Zdravo, Pjere. Otkuda ti ovde?

Pjep je zakoračio preko stolice i seo, naslonivši se laktovima na mermernu ploču od stola.

– Ja sam uvek onde gde nečeg ima interesantnog. Gde je tvoj bokzerski as?

– Odmara se. Priprema se za nove borbe.

Pjep se trgnuo.

– Zar imaš nove angažmane?

Gaston ga je oholo pogledao.

– I još pitaš! Ko je dosada uspeo u Centralu da dobije tri meča uzastopce nok-autom i to u prvim rundama?... Mišel je senzacija. Zovu nas u Marselj, u Lion, u Lil; Mogu da biram.

– Sve to nije ništa prema onome što bi Dipre mogao da učini za Mišela Krišea. Obojica ste ljudi, kada ne pristajete da potpišete ugovor. Ili ste se predomislili? Još ima vremena. Ja ću se za to postarati, iako je Dipre ljut kao ris.

Pjer se trudio da mu glas zvuči ravnodušno, ali je vešto Gastonovo uvo jasno razlikovalo nemoćan bes, koji je treperio u svakoj reči pomoćnika slavnog menadžera. Poslao ga je Dipre s određenim zadatkom. Obojica su se još uvek nadali, da će pridobiti Mišela Krišea, da potpiše ugovor.

– Mišel već ima svoga menadžera. Potpisao je samnom ugovor na pet godina. Prema tome, uzaludno je da ga tražiš i trčiš za njim. Samo se ja pitam gde će i kada će boksovati. Ja jedino odlučujem.

Gaston je govorio polako, ali oštro. Naručio je još čašu piva i dozvao jednog prodavca novina.

Kupio je najnovije izdanje Pari soara i pažljivo ga prelistavao, ne obraćajući više pažnje na Pjera. Ovaj se, međutim, privukao bliže i rekao tajanstvenim glasom:

– Možda bismo nas dvojica mogli da se sporazumemo?

Gason ga je pogledao preko novina.

– S tobom?.. He pada mi ni na kraj pameti. Ali sa Dipreom, možda.

I produžio je da čita jedan sportski izveštaj.

Pjer se kolebao jedan trenutak, a zatim je brzo ustao i krupnim koracima prišao kelneraju. Namignuo je mangupski na debelu kasiricu i podigao telefonsku slušalicu.

– Halo, gazda, jeste li vi?.. Stari popušta. Hoće s vama da pregovara... Da tu je. . U redu, sutra pre podne.

Spustio je slušalicu i dobacio mali novčić kasirki, a zatim seo ponovo za sto. Uhvatio je Gastona za mišicu i procedio kroz zube:

– Sutra pre podne u jedanaest časova, Dipre te čeka u svom birou.

– U redu, biću tačan.

Pjer je prineo ruku šeširu i udaljio se. Čim je otišao Gaston je pozvao kelnera, platio svoje piće i napustio kafanu. Bio je raspoložen. Stvari su počele da se razvijaju onako kako je on želeo.

Sutra pre podne, tačno u jedanaest časova, Gaston je ušao u Palatu sporta. Sekretarica slavnog menadžera zamolila ga je da pričeka. Posle deset minuta Gaston je ustao iz udobne fotelje i nakašljao se.

– Goopođice, ja ne mogu više da čekam. Ako gospodin Dipre ne može da me primi doći ću drugi put.

Bio je ljut. Čim ga je Dipre ostavio da čeka, znači da se nešto iza toga krije. Bio je nepoverljiv i oprezan. Smatrao je da je bolje da odloži posetu za drugi put. Pošao je vratima, ali ga je ljupki glas sekretarice zadržao na samom pragu.

– Gospodin šef može da vas primi. Izvolite ovuda.

Gaston je pritisnuo kvaku na vratima, koja su mu pokazana. Ušao je u svetlu, prostranu kancelariju, zastrtu plavim tapetima. Sasvim u dnu, između dva prozora, nalazio se veliki hrastov sto za pisanje, pretrpan telefonskim aparatima i rpom raznih hartija. Dipre je strasno pušio tompus i soba je bila puna gustog teškog dima. Plavičasti oblaci lebdeli su više pisaćeg stola i širili se po kancelariji. Kroz njih se jedva nazirala okrugla, ćelava glava, široko lice, prevučeno bolesnom, tamnom bojom, s opuštenim obrazima, velikim podvaljkom koji je drhtao pri svakom pokretu, spljoštenim nosom i duboko usađenim očima, crnim, prodornim, hladnim kao led. Njihov pogled ravnodušno se zadržao na Gastonu. Debeli prsti mašili su se za mali džep oko pasa i izvadili teški. zlatan sat.

– Samo jednu rundu. Gastone!

Glas je bio opor, tvrd promukao.

Zvučao je zapovednički. Iz svakog njegovog pokreta jasno se videlo da je umeo da zapoveda, da je naučio da se svaka njegova zapovest ispunjava bez pogovora, da se svi potčinjavaju njegovoj volji.

Gaston nije očekivao ovakav prijem. Pretpostavljao je da će Dipre biti ljubazniji. Sada je uvideo da se prevario. Stari lisac majstorski je skrivao, interesovanje koje je gajio prema Mišelu. Očevidno je hteo da pokaže Gastonu, da mu je cela stvar ravnodušna, a da ga je primio samo zato, da mu eventualno učini uslugu. Odredio mu je tri minuta, onoliko koliko traje jedna runda. Bio je to dobro plasirani šamar i Gaston je osetio kako su mu se jagodice zacrvenele od gneva. Stisnuo je zube i napregnuo svu snagu da se savlada i da pokaže, da ništa ne primećuje i da je voljan da se pokori svim zahtevima svog opasnog protivnika.

– Moj bokser rado bi se borio u Vagramu.

Senka nezadovoljstva preletela je preko debelog lica, ali je isto tako brzo nestala.

– A ugovor?

Gaston je pokušao da se izvuče.

– Možda docnije... Mišel još nije ono što očekujem od njega. Nema dovoljno mečeva. Vagram će za njega biti dobra škola.

Dipre ga je merio svojim prodornim pogledom. Trudio se, da mu prodre u dušu, da mu otkrije najtajnije misli. Čutao je trenutak, a zatim je postavio svoje uslove.

– Daću ti tri meča za tri hiljade franaka.

Gaston se trgnuo kao da ga je guja ujela. Bio je to drugi šamar, jači i zvučniji od prvoga. Ali se opet savladao.

– A protivnici?

– Još ne znam. Recimo: Francis, Braun i...

– I... – ponovio je Gaston strepeći.

– Možda Možije...

Gaston je progutao pljuvačku i s teškom mukom ugušio svoj bes. Došlo mu je da skoči i da uhvati tu debelu svinju za gušu i da ga trese dok ne pomodri. Kako se usuđuje da mu nudi Možijea, starog iskusnog borca, šalanžera prvaku Francuske srednje kategorije. I to za hiljadu franaka! Možije, istina, nije bio neka naročita klasa, ali je imao zvučno ime i bio je veoma popularan. Njega je Dippe izgurao na veštački način do vrha, stvorio je od njega atrakciju. pripremao ga je za meč sa Džoe Noksom, ali ga je Crnac nok-autirao već u prvoj rundi i na taj način pokvario sve Dipreove planove. Gaston se nije plašio Možijea, ali ga je ljutnulo, da mu se za ovaj meč nudilo samo hiljadu franaka, mada je znao da su i najnepoznatiji protivnici ovog boksera dobijali najmanje pet hiljada franaka. Ali morao je da proguta još jednu goroku pilulu.

– Runda je istekla, Gastone, – promuklo je izvalio preko jezika Dipre i nakašljao se. – Ti znaš da kod mene nema pogađanja.

– U redu. Gde je ugovor...

Debela ruka se pomakla i pritisnula na zvonce. Na vratima se pojavio Pjer.

– Tri meča za tri hiljade franaka. Uredi stvar sa Gastonom, – naredio je suvo slavni menadžer i mahnuo rukom Gastonu. To je bio znak da je audijencija završena.

U susednoj sobi Pjer je mrmljao:

– Baš si lud. Umesto hiljadu franaka mogao bi da zaradiš mnogo više. Prepusti nam Mišela Krišea i odmah ćy ti isplatiti deset hiljada franaka. Hoćeš li?

Gaston je bio iznenađen. Ovakvu ponudu nije očekivao. Zamišljeno je gledao u pod. Pjer je njegovo ćutanje shvatio kao kolebanje i pokušao je još jedanput da ga ubedi:

– Deset hiljada franaka ne nalaze se tek onako. Prepusti nam Mišela i odmah ćeš primiti pare. Nalog za isplatu već je potpisan. Gaston je podigao glavu i lupnuo Pjera po ramenu.

– Primamljiva ponuda, nema zбора. Razmisliću još o tome... Gde je ugovor?

Pjer je promumlao neku psovku i izvadio iz fijeke ugovor i pružio mu ga. Gaston ga je odmah potpisao. Odlazeći zastao je na vratima i dobacio Pjeru:

– Deset hiljada franaka!.. Ko bi to rekao!.. Pozamašna cifra. – Vredi da se o tome malo promućka glava.

Nasmejao se ironično i zalupio vratima.

Silazeći niz stepenice smejavao ce prigušeno u sebi. Dipre je zaista opasan lisac. Ima nos. Kakav nos! Kad se taj rešio da plati deset hiljada franaka za ustup Mišela Krišea, tada to znači da taj Mišel Kriše vredí zlata koliko je težak! Samo se grdno vara ako misli da prevári njega, Gastona, još prepredenijeg lisca. On sada likuje i sigurno zadovoljno trlja ruke, jer je napravio dobar posao.

Zaradiće pare na Mišelu na ova tri meča. Ali to će ga stajati skupo. Platiće on jednoga dana svoj ceh i vrištaće kao jarac, kada ga živog deru!

Tako je Gaston razmišljao odmičući bulevarom i udaljujući se od Palate sporta.

Nikada jedan bokser poluteške kategorije nije počeo da se probija tako uspešno i u povoljnije vreme nego što je bilo ovo. Džoe Noks, prvak sveta, nadmoćno je vladao boksterskim ringom. Njegovi mečevi počeli su da gybe od svoje draži zbog toga, što se nikako nije nalazio jedan bokser, koji bi mu bio dostojan, ravnopravan protivnik. Sve Dipreove pulene Crnac je slao na pod već u prvoj ili drugoj rundi. On je brzo svršavao svoj posao i žurio natrag u bar da zalije najnoviju pobedu penušavim šampanjcem.

Imati jednog takvog Fenomena ne znači dobar posao. Dipre je to znao. On je nagovarao Džoe Noksa da odugovlači svoje pobjede, da nokautira protivnika docnije, u petoj, sedmoj ili desetoj rundi, jer kakvo mi je to zadovoljstvo doći u bokstersku arenu, sedeti na udobnu fotelju, ustati već posle nekoliko minuta i napustiti salu, pošto je sve već gotovo!

Ali Džoe Hoks, nije imao smisla za trgovačke poslove svoga menadžera. I ovako je bio nezadovoljan što je morao da mu daje polovinu od svoje zarade. Kao da mu je Dipre kriv što on nemilice baca novac. Čak i da ra štampa ne bi mu bilo dovoljno! Bacao ga je na sve strane kao da je to obična hartija, kao parče novine!

Džoe Noks bi pristao da se malo poigra sa svojim protivnicima, da nije isuviše dobro poznavao Diprea. Na svojoj koži osetio je njegovo lukavstvo i stalno je strepeo od kakve podvale. Crnac je isuviše mnogo pio, vrlo malo spavao, još manje trenirao i zato se plašio dugačke borbe. Zato je on svršavao svoj posao što je brže mogao. Leva, desna, pljas i gotovo! Zar to nije bolje nego da mu klecaju kolena u petoj ili šestoj rundi, da ga izda snaga, da ga iznenadi kakav kroše odmornijeg i svežijeg protivnika. Dipre je isuviše prepreden i sigurno bi, ako bi pristao na njegov predlog, udesio neku svinjariju. Zato je Džoe Noks izbegavao svaki sporazum sa Dipreom i nije dozvoljavao nikome, da se meša u njegov posao na ringu. On ga je obavljao onako kako je smatrao da je najbolje.

Videći da ne može da iziđe na kraj s Crncem, Dipre se obratio na drugu stranu. Tražio je budućeg šampiona, boksera koji bi mogao da tuče Džoe Noksa. Posle mnogih pokušaja najzad je svu svoju pažnju posvetio mladom Šarlu Tenizu, prvaku Francuske.

(Nastaviće se)